

mínky tohoto ustanovení, že se v době zkušební osvědčil. Jeho dřívější odsouzení pro zločin krádeže, s nímž byla spojena ztráta práva volebního a u něhož byla výslovně zjištěna i pohnutka nízká a nečestná, vylučuje přes usnesení o amnestii podmíněný odklad trestu nově uloženého, a nalézací soud správně z tohoto důvodu vyloučil odklad trestu. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. jest tedy uplatněn neprávem.

Čís. 3840.

Odstranění příslušenství nemovitosti exekutem za exekučního řízení před přechodem do držby vydražitele (před odevzdáním nemovitosti) není krádeží, nýbrž jest je po případě posuzovati s hlediska § 1 (3) zákona o maření exekuce, stalo-li se před, a za zpronevěru, stalo-li se se po příklepu.

Pojem »příslušenství«.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Zm II 274/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 17. května 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. v příčině věcí pod bodem I a), b) v rozsudečném výroku uvedených, zrušil rozsudek nejen v napadené části, nýbrž podle § 290 tr. ř. v celém rozsahu, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. a věc přikázal příslušnému nyní okresnímu soudu v Jihlavě, by o ní znova jednal a rozhodl. Zprošťující výrok zůstal tímto rozhodnutím nedotčen.

D ů v o d y:

Podle skutkových zjištění rozsudku byla vedena v roce 1927 proti obžalované a proti jejímu manželi exekuce vnucenou dražbou jejich mlýnské usedlosti a usnesením okresního soudu v Třebíči ze dne 22. listopadu 1927 byl udělen na celou nemovitost příklep předražitelům Aloisu S-ovi a Anně D-ové, provdané později S-ové. Tímto příklepem nabyli předražitelé ve smyslu §§ 156 a 237 ex. ř. vlastnictví k vydražené nemovitosti. Podle dalšího rozsudkového skutkového zjištění bylo dne 27. listopadu 1927 prováděno nucené vyklizení obžalované a odevzdání nemovitosti předražitelům; při tom bylo zjištěno, že schází řada věcí v odhadním protokole ze dne 30. dubna 1927 jednak uvedených, jednak sice výslovně nejmenovaných, přes to však tvořících podle názoru nalézacího soudu příslušenství budov nemovitosti. Pro odstranění těchto předmětů bylo zahájeno proti obžalované trestní řízení a podána obžaloba pro zločin krádeže; byla vyřízena napadeným rozsudkem, jímž byla obžalovaná jednak uznána vinnou krádeží některých předmětů v celkové ceně 1.075 Kč a odsouzena pro přestupek podle § 460 tr. zák.,

jednak v příčině krádeže jiných předmětů osvobozena. Zmateční stížnost obžalované směřuje proti té části rozsudku, pokud ji uznal vinnou a odsoudil pro krádež a) necek, stolu a police v ceně 300 Kč, b) stolice se svěrákem v ceně 400 Kč. Rozsudek považuje tyto věci za součástky příslušenství mlýna [pod a)], pokud se týče pily [pod b)], exekučně prodaných, a uznává obžalovanou vinnou, že předměty ty odňala na podzim 1927 pro svůj užitek z držení a bez přivolení manželů Aloisa a Anny S-ových. Výtka zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. jest odůvodněna. Držba ve smyslu § 171 tr. zák. nekryje se sice pojmově s »držbou« podle § 309 obč. zák., přes to však skutková podstata krádeže předpokládá, že pachatel odnímá věc z disposiční moci dosavadního držitele a že, zmocniv se jí, stává se takto sám jejím detentorem, po případě prostřednictvím jeho osoba třetí. Rozsudek výslovně nepraví a nezjišťuje, že předražitelé nabyli vůbec držení oněch předmětů před tím, než je obžalovaná z nemovitosti odstranila, najmě před 22. listopadem 1927, kdy příklepem přešlo na ně vlastnictví k nemovitosti s příslušenstvím; naopak vzhledem ke zjištění, že dne 27. listopadu 1927 bylo provedeno nucené vyklizení obžalované z nemovitosti, která byla současně odevzdána vydražitelům, a že při tom bylo zjištěno, že předměty scházejí, jest míti za to, že až do té doby byla jen Františka P-ová držitelkou věcí a že její držba předmětů před jich odstraněním z nemovitosti nepřešla na vydražitele pokud se týče vůbec na jinou osobu. Rozsudek sice uvádí způsobem naznačujícím skutkové zjištění, že obžalovaná »vědomě a úmyslně odňala ve svůj prospěch z držení vydražitelů« věci uvedené v rozsudku pod a) až ch) (podobně v příčině věcí pod a). Leč řečená již skutková zjištění o době příklepu a o odevzdání nemovitosti nasvědčují zřejmě tomu, že rozsudek vycházel z nesprávného právního názoru o době, kdy vydražitel nabývá držby vydražené nemovitosti a předmětů tam se nalézajících; ba nejasnost a nepřesnost rozsudku, jakož i neurčitost označené doby krádeže »na podzim« zdají se poukazovati k tomu, že rozsudek nevyklučoval ani možnost, že obžalovaná odstranila předměty i ještě před příklepem dne 22. listopadu 1927, kterážto skutečnost by dosvědčovala mylnou právní představu nalézacího soudu o povaze zákonné náležitosti »odejmutí z cizího držení« vůbec. Rozsudek se totiž nikde přesně nevyjadřuje, že předměty byly odstraněny až po 22. listopadu 1927 a neuvádí ani pro tuto případnou skutečnost důvody; jako důkaz, že předměty patřily k nemovitosti, uvádí vždy stav při odhadu, který byl proveden již dne 30. dubna 1927. Zrušovacímu soudu nelze sice přihlížeti k těmto formelním nedostatkům, ana vadnost podle § 281 čís. 5. tr. ř. není vůbec zmateční stížností vytýkána; skutečnosti ty jsou však důkazem pro nesprávný výklad zákona nalézacím soudem co do pojmu »držby« a »odejmutí z držení a bez přivolení cizí osoby«. Třebaže zmateční stížnost obžalované, omezující se na hmotně-právní výtky jiného druhu, nevytýká tuto právní vadu rozsudku, bylo lze přes to zrušovacímu soudu jí vyhověti, ježto při výtce podle § 281, čís. 9. písm. a) tr. ř. není vázán právními úvahami, jak jsou doličovány zmateční stížností. Řečená vadnost roz-

sudku dotýká se však i ostatních předmětů domněle odcizených a vyjmenovaných v rozsudku pod c) — ch), o nichž zmáteční stížnost nic nepraví a v té části rozsudek vůbec nenapadá. Podle § 290 tr. ř. bylo proto zrušiti rozsudek i v této části jako zmátečný podle § 281 čís. 9. písm. a) tr. ř. a to za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely k tr. ř. čís. 3/1878 ř. zák. již při poradě neveřejné a tuto trestní věc přikázati, an osvobozující výrok zůstává tím nedotčen, příslušnému nyní okresnímu soudu v Jihlavě, by ji znovu projednal a rozhodl.

Tomuto soudu bude třeba řešiti především otázku, zda a pokud věci ve zrušeném rozsudku pod a) až ch) vyjmenované lze vůbec považovati za předměty, na něž se vztahovalo exekuční řízení vnučenou dražbou nemovitostí, a zda k nim, a ke kterým z nich vydražitelé nabyli příklepem vůbec vlastnictví. Jest třeba míti na zřeteli, že příslušenstvím nemovitosti jsou jednak věci, které se zapuštěním do země, přibitím, přinýtováním neb upevněním ve zdi staly ve smyslu § 297 obč. zák. s o u č á s t í věcí nemovité (důležité pod b), jednak i věci, o sobě movité, jež však svou povahou jsou určeny k tomu, by se jich užívalo trvale při nemovitosti (§§ 294, 297 obč. zák.). Aby však takové příslušenství sdílelo osud věci hlavní v dražebním řízení, jest třeba, by podle §§ 144 a 253 ax. ř. veškeré ony věci z příslušenství, jež nejsou k věci hlavní přibity, přinýtovány, do země neb do zdi zapuštěny a pod., byly v odhadním protokole zvláště a jednotlivě seznamenány, popsány a oceněny, a nestačí, jak míní zrušený rozsudek, pouhý všeobecný, heslovitý náznak. Vždyť popis příslušenství, byť i stručný, musí umožniti zjištění totožnosti dotyčných předmětů, tím více pak musí býti osvědčením, že ony předměty byly na nemovitosti a v držení exekuta ještě v době zájemného popisu a odhadu; teprve jich zápisem v zájemném protokole a popsáním nabývá vymáhající věřitel k nim práva zástavního. Podkladem vydražení jsou dražební podmínky a ty i v souzeném případě praví, že předmět dražby tvoří 1. obytné a mlýnské stavení se zařízením mlýna . . . . 2. budova pily s veškerým zařízením . . . . a s příslušenstvím podle protokolu popisného a odhadního ze dne 30. dubna 1927. Nalézacímu soudu bude též pro případ zjištění, že některé příslušenství do dražebního řízení patřící bylo z nemovitosti odstraněno obžalovanou až po příklepu, avšak před přechodem věcí těch do držby vydražitelů (před odevzdáním nemovitosti), zabývati se otázkou, nelze-li v takovém jednání shledávati skutkovou podstatu přestupku zpronevěry (srov. rozh. sb. n. s. č. 2487); jinak, jde-li o odstranění věcí za exekučního řízení, avšak před příklepem, pokud lze takové jednání posuzovati s hlediska § 1 příp. § 3 zákona o maření exekuce.

Čís. 3841.

Bývalý radiokoncesionář nepřechovává radiotelefonní zařízení bez povolení podle § 24 odst. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n., když, odhlásiv řádně radiotelefonní koncesi, ponechal u sebe